

Det Principale er saaledes efter min Overtydning at faae det Spørgsmaal afgjort, om der er Fællesanliggender uden noget som helst Fællesflaab. Jeg skal gjøre opmærksom paa, at det ikke er første Gang, at jeg ligeoverfor denne Forsamling under lignende Omstændigheder har indtaget netop den samme Silling. Der har i sin Tid været meget talt om, hvorvidt Tilspøiningen til Finantslovens § 6 burde være der eller ikke. Man har sagt, at den ikke passer i en Finantslov, efter som en Finantslov skal give et Overflag og udtrykke det i bestemte Tal. Dertil svarer jeg, at Overflag i Finantsloven bestaaer væsentlig af visse Betingelser, givne for Tallene. Et Overflag, hvor man kun skriver Tal op og regner sammen uden at sætte Betingelser for disse Tal, er et Ræsesoverflag, gjort af den Mand, der selv veed Betydningen af sine Chiffre; men saaledes kan det ikke være i en Lov; der maa den Betingelse, hvorunder Tallene ere indførte i Finantsloven, faae Hovedbetydningen, og der findes i vore Finantslove mange Overflagsposter skrevne med Tal ved, som ikke bethede Mere end en Overflagspost uden Tal, idet der f. Ex. henvises til Afgjørelse ved Capitelstægt for at faae ud, hvormed en vis Lønning, som er givet under en vis forudsat Capitelstægt, vil beløbe. En saadan er altsaa en betinget Sum, som for den Sags Skyld gjerne kunde lade være at staae i Tal, medens der dog var taget saameget Hensyn, som var nødvendigt, for at Finantsministeren kunde gjøre Regning paa, hvilke Udgifter han fik, efter som han vidste, hvorfra han skulde hente Maalestoffet for det Tal, der skulde sættes ind. Saaledes har han ogsaa her hidtil andetstedsfra hentet Maalestoffet. Vi have tildeels endog kunnet forudsætte Maalestoffet bekjendt, men ikke anseet det fornødent eller berettiget at sætte Talsførelsen ind, idet dette kunde føre til en Misforstaaelse af Posten. Jeg har altsaa ikke kunnet anerkjende, at denne Tilspøining fra den Side ikke havde sin Berettigelse, og derfor har jeg altid med Fleertallet her holdt den fast som et Middel til at erindre, at Kongerigets pecuniære Stilling ikke var frigivet aldeles ligeoverfor Rigsraadets eller Fællesbevillingsmyndighedens Villie. Dette ligger nemlig deri, at

Indskrænkingsloven, der har givet Loven for de fælles Anliggender for Monarchiet Anledning til at kunne træde i Kraft, ikke er givet ubetinget. Jeg taler ikke om de Betingelser, hvorom der her saa ofte har været Tale, nemlig Forbeholdet o. s. v., men om den Betingelse, der staaer i selve Beslutningen, hvorved Rigsdagen traadte tilbage og indrømmede, at Fællesforfatningen kunde træde i Kraft, og som altsaa er den Beslutning, der deler Kongeriget og Fællesmonarchiet imellem. Den lyder saaledes: „Grundlovsbestemmelsen af 29de August 1855 skal træde i Kraft samtidigt med den ovenmeldte Fællesforfatning, som Hans Majestæt Kongen i Henhold til Kundgjørelsen af 28de Januar 1852 allernaabigst agter at lade udgaae.“ Beslutningen maatte lyde saaledes, fordi Indskrænkingsloven indeholder den Betingelse, at kun ligeoverfor en Grundlov, der svarede til Kundgjørelsen af 28de Januar 1852, viger Rigsdagen tilbage med sin Beslutningsmyndighed. Den udøvede sin Beslutningsmyndighed Aaringer efter, at Fællesflaabet bestod, og opgav den først i dette Dieblit, og kun under den Betingelse, at Kundgjørelsen af 28de Januar 1852 derved blev fyldestgjort og vedblivende fyldestgjort. Men hvad var Formaalet for Kundgjørelsen af 28de Januar 1852? Det var at bringe de Landsdele, som i en lang Række af Aar havde været samlede under de danske Kongers Scepter, men som under voldomme Uroligheder igjen vare komne derfra, tilbage i et Fællesflaab under visse bestemte Betingelser og af en saadan Art, at man turde vente, at Landsdelene ved at have den Sikkerhed, som hver enkelt for sig skulde faae, kunde komme til at være under et Fællesflaab, de billige og sluttede sig til. Altsaa kun den Fælleslov, den Lov for de fælles Anliggender, som fyldestgjorde denne Betingelse, har Gyldighed ligeoverfor Indskrænkingsloven, naar Fællesloven hører op at opfylde denne Betingelse, gjælder Indskrænkingsloven ikke mere, saa træder Grundloven af 5te Juni 1849 i Kraft, og i sin fulde Kraft. Men det, som her ligger for, er ikke fra min Side at gjøre noget Krav af den Art; Alt, hvad jeg forlanger, er kun at fastholde, hvad der angaaer den finantsielle Side af Sagen, hvad der i dette Dieblit